

NEVIDNI ZID

Vida Taufer

Nevidni zid vetróv
ustavlja mojo pot,
ne morem več od tod.

Napori so zaman,
vsa strta sem od ran
in zlomljena od zmot.

Globok postaja dan.
Le kam naj stopim, kam?
Od boli trepetam.

Boleč, potrtnasmeh
svetlika se v očeh,
če jočeš v stiski sam.

V teh sivih, mračnih dneh
mi zaživi še kdaj
mladosti moje kraj.

Sred vetrnih tokóv
hlepi srce domov,
ne more več nazaj.